

Rolnummer 5130
Arrest nr. 21/2012 van 16 februari 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 47, § 2^{quater}, *juncto* artikel 47, § 2, 7°, 8° en 9°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 11 maart 2011 in zake de nv « André Celis Containers » tegen de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) en het Vlaamse Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 21 maart 2011, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 47, § 2^{quater}, *iuncto* artikel 47, § 2, 7°, 8° en 9°, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet doordat enkel de coëfficiënt van 0,7 wordt toegepast op de milieuheffingen voor het storten op stortplaatsen vergund voor bedrijfsafvalstoffen en niet voor het storten van afvalstoffen met een identieke samenstelling op stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, terwijl bedrijfsafvalstoffen intrinsiek meer vervuילend zijn dan huishoudelijke afvalstoffen ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de nv « André Celis Containers », met maatschappelijke zetel te 3210 Lubbeek, Staatsbaan 119;

- de Vlaamse Regering en de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM), met zetel te 2800 Mechelen, Stationsstraat 110.

Op de openbare terechtzitting van 26 januari 2012 :

- zijn verschenen :

. Mr. T. Swerts *loco* Mr. C. Gysen, advocaten bij de balie te Mechelen, voor de nv « André Celis Containers »;

. Mr. A. Gelijkens *loco* Mr. W. Slosse, advocaten bij de balie te Antwerpen, voor de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) en de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en P. Nihoul verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

Krachtens artikel 47, § 2, 38°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (hierna : Afvalstoffendecreet), kan de nv « André Celis Containers » in 2003 vijf gewichtspercent recyclageresidu's ten opzichte van de totale aanvoer van bouw- en sloopafval tegen een verlaagd tarief storten op vergunde stortplaatsen. Bij een controle, uitgevoerd door de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna : OVAM), wordt vastgesteld dat de vennootschap het voormelde gewichtspercent heeft overschreden en dat zij voor die hoeveelheid ten onrechte gebruik heeft gemaakt van het verlaagde tarief, wat door de vennootschap niet wordt betwist. Volgens de OVAM werd die hoeveelheid gestort op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, wat door de vennootschap wel wordt betwist.

Vermits de nv « André Celis Containers » niet overgaat tot betaling van de desbetreffende heffing, stelt de OVAM een ambtelijke aanslag op.

De Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dient zich op verzoek van de nv « André Celis Containers » uit te spreken over de wettigheid van die aanslag. Zij stelt vast dat voor recyclageresidu's die het voormelde gewichtspercent overschrijden en worden gestort op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen 49,01 euro per ton dient te worden bijbetaald, terwijl dat voor recyclageresidu's die het voormelde gewichtspercent overschrijden en worden gestort op een stortplaats vergund voor bedrijfsafvalstoffen, slechts 34,16 euro per ton is. De Rechtbank acht het vervolgens aangewezen de hierboven vermelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

III. In rechte

- A -

A.1. De OVAM en de Vlaamse Regering wijzen er allereerst op dat het onderscheid tussen huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen een feitelijk onderscheid is, dat wordt bepaald door de herkomst van de afvalstoffen en dus door de personen die die afvalstoffen aanvoeren bij de recyclagebedrijven. Een recyclagebedrijf heeft volgens hen de keuze tussen de stortplaatsen van categorie 1 (bedrijfsafval) en van categorie 2 (huishoudelijk afval), en dus ook tussen de respectieve tarieven, wanneer het zou gaan - zoals te dezen wordt aangevoerd door de nv « André Celis Containers » - om afvalstoffen die op beide stortplaatsen kunnen worden gestort. Het relevante onderscheid bestaat volgens de OVAM en de Vlaamse Regering te dezen niet in de samenstelling en de herkomst van de afvalstoffen, wel in de aard van de stortplaats waar die afvalstoffen worden gestort.

A.2.1. De OVAM en de Vlaamse Regering zijn van oordeel dat de stortplaatsen van categorie 1 en 2 niet met elkaar vergelijkbaar zijn, en dit om twee redenen.

A.2.2. Ten eerste, zou de vergunningssituatie van die stortplaatsen verschillen : de ene stortplaats is vergund voor het storten van huishoudelijk afval, terwijl de andere is vergund voor het storten van bedrijfsafval. De OVAM en de Vlaamse Regering verwijzen daarbij naar de artikelen 5.2.4.1.3 en 5.2.4.1.4 van het besluit van 1 juni 1995 van de Vlaamse Regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, in de versie ervan zoals van toepassing in 2003, die bepalen welke afvalstoffen op de desbetreffende stortplaatsen kunnen worden gestort.

A.2.3. Ten tweede, zou de fiscale situatie van de uitbaters van die stortplaatsen verschillen. De stortplaatsen voor huishoudelijk afval worden volgens de OVAM en de Vlaamse Regering meestal uitgebaat door intercommunales, die niet aan de vennootschapsbelasting onderworpen zijn (krachtens artikel 180 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992), wel aan de rechtspersonenbelasting (krachtens artikel 220 van dat Wetboek). De stortplaatsen voor bedrijfsafval daartegen worden uitgebaat door private ondernemingen, die wel aan de vennootschapsbelasting onderworpen zijn. Volgens de OVAM en de Vlaamse Regering bestaat het essentiële verschil tussen de vennootschaps- en de rechtspersonenbelasting hierin dat de eerste belasting de winsten treft van rechtspersonen die een onderneming exploiteren of die zich met winstgevendende verrichtingen inlaten, terwijl de tweede belasting de inkomsten treft van rechtspersonen die zich niet inlaten met verrichtingen van winstgevendende aard.

Zij wijzen daarbij erop dat bedrijfsafvalstoffen en huishoudelijke afvalstoffen van geheel andere producenten of vervuilers afkomstig zijn. De kosten van het storten van huishoudelijk afval dienen uiteindelijk door de producent of de vervuiler te worden gedragen, die per definitie een gemeentebestuur is dat instaat voor de ophaling van huishoudelijk afval. De gemeenten zijn immers exclusief bevoegd voor de ophaling en de inzameling van huishoudelijk afval op hun grondgebied. Vermits de gemeenten geen winst nastreven, kunnen zij de kosten van de huisvuilophaling niet aftrekken van enige winst. De kosten van de verwijdering van huishoudelijk afval, inclusief de milieueffing, kunnen dus nooit aftrekbare kosten zijn van een bedrijf. Anders is het voor de producenten van bedrijfsafval.

A.3.1. Indien de vergelijkbaarheid niettemin door het Hof zou worden aanvaard, menen de OVAM en de Vlaamse Regering dat de decreetgever met het in het geding zijnde verschil in behandeling een wettig doel heeft nagestreefd, meer bepaald het wegwerken van een ongeoorloofd verschil in behandeling dat is ontstaan door het afschaffen, op het niveau van de federale overheid, van de fiscale aftrekbaarheid van milieueffingen vanaf het aanslagjaar 2004. Die federale maatregel riep volgens hen een kennelijke ongelijkheid in het leven tussen private stortplaatsen en intercommunales. De niet-aftrekbaarheid van de milieueffingen treft enkel de private stortplaatsen, omdat enkel zij onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting. De intercommunales worden door die maatregel niet getroffen, vermits zij onderworpen zijn aan de rechtspersonenbelasting. Daardoor verkregen de intercommunales een concurrentieel voordeel. De decreetgever heeft om die reden, volgens de OVAM en de Vlaamse Regering, het verdwijnen van die kennelijke ongelijkheid als een te bevorderen doelstelling aangewezen. Op grond daarvan heeft hij geoordeeld dat een compenserende maatregel diende te worden genomen. Bovendien vreesde de decreetgever dat de niet-aftrekbaarheid van de milieueffingen het uitvoeren van afval uit het Vlaamse Gewest aantrekkelijker zou maken. Hoewel de exporteurs van afval een sorteerderheffing dienen te betalen, wordt die volgens hen in de praktijk slechts zelden geïnd. Hierdoor dreigde het *de facto* goedkoper te worden om afval te exporteren.

A.3.2. De OVAM en de Vlaamse Regering wijzen erop dat de compensatiemaatregel enkel geldt voor de jaren 2003, 2004, 2005 en 2006. Bovendien is de compensatie uitdovend, in die zin dat in 2003, 70 pct. van de milieueffing dient te worden betaald, in 2004, 77,5 pct., in 2005, 85 pct., en in 2006, 92,5 pct. Op die manier zou de decreetgever de bedrijven in kwestie de mogelijkheid hebben willen bieden om zich geleidelijk aan de nieuwe fiscale situatie aan te passen.

A.3.3. De OVAM en de Vlaamse Regering menen dat de in het geding zijnde bepaling de rechten van derden niet in het gedrang brengt. De intercommunales ondervinden immers geen financiële nadelen van de federale maatregel betreffende de niet-aftrekbaarheid van de milieueffingen, noch van de in het geding zijnde bepaling : hun situatie blijft ongewijzigd. Voor de enige private stortplaats die vergund was voor huishoudelijke afvalstoffen, geldt de compensatie weliswaar niet, maar daarbij moet volgens de OVAM en de Vlaamse Regering rekening worden gehouden met het feit dat de kosten voor het storten van huishoudelijk afval uiteindelijk door de particuliere producent worden gedragen, die per definitie die kosten fiscaal niet kan aftrekken. Als het niet om particulieren gaat, dan betreffen het per definitie bedrijfsafvalstoffen en dan geldt de compensatiemaatregel wel.

A.4. De OVAM en de Vlaamse Regering betogen nog dat het in het geding zijnde verschil in behandeling steunt op adequate criteria, die in een kennelijk en redelijk verband staan met de aard, het doel en de gevolgen van de maatregel en dat het aangewende middel in een evenredige verhouding staat tot het nagestreefde doel.

A.5. De nv « André Celis Containers » is van oordeel dat artikel 47, § 2^{quater}, van het Afvalstoffendecreet het storten van huishoudelijke en ermee gelijkgestelde afvalstoffen op een onaanvaardbare wijze verschillend behandelt van het storten van bedrijfsafvalstoffen : het storten van bedrijfsafval is immers goedkoper dan het storten van huishoudelijk afval, terwijl bedrijfsafval meer vervuilend is dan huishoudelijk afval. Tevens worden belastingplichtigen die niet onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting en belastingplichtigen die dat wel zijn volgens haar op onverantwoorde wijze verschillend behandeld. Die verschillende behandeling zou bovendien manifest zijn, omdat de belastingplichtigen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting een korting van 30 pct. genieten. Ten slotte zou de in het geding zijnde bepaling ook een onverantwoord verschil in behandeling in het leven roepen tussen belastingplichtigen die aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen, naargelang zij een stortplaats van categorie 1 dan wel van categorie 2 uitbaten.

A.6.1. De nv « André Celis Containers » meent dat er te dezen sprake is van voldoende vergelijkbare situaties, omdat er vóór het invoeren van artikel 47, § 2^{quater}, in het Afvalstoffendecreet, geen onderscheid werd gemaakt, wat het bedrag van de milieueffing betreft, naargelang het storten gebeurt op een stortplaats

vergund voor bedrijfsafvalstoffen dan wel op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, en omdat dat onderscheid is verdwenen na het uitdoven van de in het geding zijnde maatregel. Bovendien zou er geen verschil zijn tussen beide situaties op het vlak van de principes : in beide gevallen beoogt de heffing de recyclage- en hergebruiksectoren aan te zetten om bepaalde streefpercentages van hergebruik te behalen.

A.6.2. De OVAM en de Vlaamse Regering antwoorden dat er, vóór het invoeren van de in het geding zijnde bepaling, inderdaad geen verschil in behandeling bestond, wat het bedrag van de milieuheffing betreft, naargelang het storten gebeurt op een stortplaats vergund voor bedrijfsafvalstoffen dan wel op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen. Hoe die heffing boekhoudkundig kon worden verwerkt door de desbetreffende rechtspersonen verschilde volgens hen daarentegen wel significant. Precies om die reden zou de in het geding zijnde bepaling zijn ingevoerd.

A.6.3. De nv « André Celis Containers » repliceert dat de argumentatie van de OVAM en de Vlaamse Regering op het vlak van de verschillende fiscale situatie van de stortplaatsen niet opgaat. Zoals ze zelf stellen, worden stortplaatsen van categorie 2 (huishoudelijk afval) « meestal » uitgebaat door intercommunales, die niet zijn onderworpen aan de vennootschapsbelasting. Er zijn dus ook stortplaatsen van categorie 2 die worden uitgebaat door private ondernemingen, zoals de nv « REMO ».

De nv « André Celis Containers » betwist ook de stelling van de OVAM en de Vlaamse Regering dat bedrijfsafvalstoffen en huishoudelijke afvalstoffen niet vergelijkbaar zijn. Zij wijst erop dat de regelgeving naast die twee categorieën ook voorziet in de categorieën « met huishoudelijke afvalstoffen gelijkgestelde afvalstoffen » en « niet-gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die omwille van hun aard en samenstelling vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen », die beide op stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen kunnen worden gestort. Dus ook sommige bedrijfsafvalstoffen kunnen worden gestort op een stortplaats van categorie 2.

A.7.1. De nv « André Celis Containers » meent dat de in het geding zijnde bepaling een onverantwoord verschil in behandeling in het leven roept tussen twee categorieën van belastingplichtigen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Zij verwijst daarbij naar het arrest nr. 160.598 van 27 juni 2006, waarin de Raad van State zou hebben geoordeeld dat het hanteren van een verschillend belastingtarief naargelang een rechtspersoon al dan niet onderworpen is aan de vennootschapsbelasting, niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

A.7.2. De OVAM en de Vlaamse Regering menen dat de belasting die werd ingevoerd bij het belastingreglement dat het voorwerp heeft uitgemaakt van het voormelde arrest van de Raad van State, fundamenteel verschilt van de heffing die in de huidige zaak ter discussie staat - zowel op het vlak van de aard van de belasting, als op het vlak van de ermee nagestreefde doelstelling -, en dat uit dat arrest bijgevolg geen lering kan worden getrokken voor de huidige zaak.

A.8.1. Volgens de nv « André Celis Containers » bestaat er geen afdoende verantwoording voor het in het geding zijnde verschil in behandeling. De parlementaire voorbereiding zou op dat vlak bijzonder summier zijn. De in de voorbereiding aangehaalde doelstelling - een compensatie bieden voor de niet-afrekbaarheid van de milieuheffingen - zou bovendien niet overtuigend zijn. Die doelstelling biedt volgens de nv « André Celis Containers » geen enkele verantwoording voor het verschil in behandeling naargelang er wordt gestort op een stortplaats van categorie 1, dan wel op een stortplaats van categorie 2.

Zij onderstreept daarbij dat de stortplaats voor huishoudelijk afval, waar zij in 2003 afval heeft gestort, wordt uitgebaat door een vennootschap (de nv « REMO »), die bijgevolg is onderworpen aan de vennootschapsbelasting. Die vennootschap baat volgens haar zowel een stortplaats van categorie 1 als een stortplaats van categorie 2 uit. Het argument van de OVAM en de Vlaamse Regering afgeleid uit de omstandigheid dat de stortplaatsen voor huishoudelijk afval meestal worden uitgebaat door intercommunales, gaat bijgevolg te dezen niet op.

A.8.2. Volgens de nv « André Celis Containers » wordt het in het geding zijnde verschil in behandeling in de parlementaire voorbereiding ook gemotiveerd aan de hand van de noodzaak om de inkomsten van de Vlaamse overheid zo min mogelijk te bezwaren. Zij meent echter dat dit geen verantwoording kan vormen voor het in het leven geroepen verschil in behandeling. Vermits de private stortplaatsen van categorie 2 slechts een minderheid vormen - de meerderheid zijn intercommunales -, zou een gelijke behandeling de inkomsten van de Vlaamse overheid redelijkerwijze niet ernstig hebben bezwaard.

A.8.3. De nv « André Celis Containers » meent ook dat er geen sprake kan zijn van een concurrentievervalsing die in het voordeel van de intercommunales werkt en die zou zijn ontstaan door het niet langer aftrekbaar karakter van de milieuheffingen. Intercommunales baten immers stortplaatsen van categorie 2 uit, terwijl de in het geding zijnde maatregel een compensatie toekent ten voordele van de stortplaatsen van categorie 1. Beide types van stortplaatsen kunnen volgens de nv « André Celis Containers » niet in concurrentie treden met elkaar, zodat er ook niet kan worden gesproken van een concurrentieel nadeel voor de private stortplaatsen van categorie 1. Zij meent ook dat de OVAM en de Vlaamse Regering zichzelf tegenspreken door, enerzijds, te poneren dat stortplaatsen van categorie 1 niet vergelijkbaar zijn met stortplaatsen van categorie 2 en, anderzijds, te stellen dat de in het geding zijnde maatregel onder meer is ingegeven door het feit dat private stortplaatsen van categorie 1 zich ten aanzien van de publieke stortplaatsen van categorie 2 in een concurrentieel nadelige situatie bevinden.

A.8.4. Volgens de nv « André Celis Containers » kan het in het geding zijnde verschil in behandeling evenmin worden verantwoord aan de hand van de stelling dat de niet-aftrekbaarheid van milieuheffingen een verschuiving van afvalverwerking naar het buitenland zou veroorzaken. Zij wijst erop dat tijdens de parlementaire voorbereiding werd gesteld dat personen die afval uitvoeren in beginsel een sorteerderheffing dienen te betalen, maar dat die heffing *de facto* weinig wordt geïnd, zodat het voordeliger zou zijn om afval uit te voeren dan om het te verwerken. Zij meent dat die argumentatie bezwaarlijk het in het geding zijnde verschil in behandeling kan verantwoorden, wegens gebrek aan een wettig doel.

A.9.1. Vermits het storten van bedrijfsafval minder wordt belast dan het storten van huishoudelijk afval, en vermits bedrijfsafval meer vervuילend is dan huishoudelijk afval, heeft de in het geding zijnde bepaling volgens de nv « André Celis Containers » tot gevolg dat in strijd wordt gehandeld met de bepalingen van hoofdstuk II van het Afvalstoffendecreet, met de ter zake geldende Europese richtlijnen, met het beginsel van de ladder van Lansink en met het beginsel dat de vervuiler betaalt. Om die reden kan er volgens haar geen sprake zijn van een wettig doel.

A.9.2. De OVAM en de Vlaamse Regering antwoorden dat het beginsel van de ladder van Lansink, zoals verwoord in artikel 5 van het Afvalstoffendecreet, niet wordt geschonden, omdat de in het geding zijnde bepaling de afvalstoffenheffing niet zodanig verlaagt dat de heffingen op storten lager worden dan op andere verwerkingsmethodes.

A.10. Volgens de nv « André Celis Containers » heeft het in het geding zijnde verschil in behandeling onevenredige gevolgen. Dit blijkt volgens haar uit het feit dat diegene die bedrijfsafval stort, dat meer vervuילend is dan huishoudelijk afval, een bijzonder hoge korting op de milieuheffing verkrijgt, meer bepaald 30 pct. Bovendien meent zij dat er geen evenredigheid bestaat tussen de bijdragecapaciteit van de belastingplichtige en het tarief van de belasting, precies omdat diegene die potentieel meer vervuilt minder dient te betalen. Te dezen wordt overigens volgens haar ook afbreuk gedaan aan een fundamenteel beginsel, namelijk het beginsel dat de vervuiler betaalt, wat de onevenredigheid van de maatregel des te meer zou aantonen. Ten slotte waren volgens haar ook andere oplossingen denkbaar voor het probleem van de niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen.

- B -

B.1. Artikel 47, §§ 2 en *2quater*, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (hierna : Afvalstoffendecreet), in de versie ervan zoals van toepassing op de feiten van de zaak die hangende is voor de verwijzende rechter, bepaalt :

« § 2. Het bedrag van de milieuheffingen bedoeld in § 1 wordt vastgesteld op :

[...]

7° 49,58 EUR per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats vergund voor bedrijfsafvalstoffen;

8° a) 3,72 EUR per ton, voor het storten op voormelde stortplaats van :

- afvalstoffen afkomstig van de bewerking van natuursteen;
- geperst marmer- en slijpslib;

b) 12,39 EUR per ton, voor het storten op voormelde stortplaats van :

- reststoffen van bedrijven vergund voor het immobiliseren van bedrijfsafvalstoffen

9° 2,48 EUR per ton, voor het storten op voormelde stortplaats, van afvalstoffen van bodemsaneringsoperaties goedgekeurd door de OVAM en waarbij overeenkomstig het advies van OVAM andere saneringswijzen dan uitgraven en storten onredelijk hoge kosten met zich meebrengen of onmogelijk zijn, van de verwijdering van asbestbevattende bekleding en asbestbevattende structuurelementen van gebouwen en van residu's afkomstig van vergunde grondreinigingscentra en van vergunde verwerkingsinrichtingen voor rioolkolkenlib;

10° a) 49,58 EUR x K per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, waarbij :

- K = 0,75 voor het heffingsjaar 1996 en K = 1 met ingang van het heffingsjaar 1997 voor het storten van huishoudelijke afvalstoffen;

- K = 1 voor het storten van afvalstoffen andere dan huishoudelijke afvalstoffen;

b) 47,10 EUR x K per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen met actieve stortgasonttrekking en met recuperatie van de energieinhoud van het stortgas, waarbij :

- K = 0,75 voor het heffingsjaar 1996 en K = 1 met ingang van het heffingsjaar 1997 voor het storten van huishoudelijke afvalstoffen;

- K = 1 voor het storten van afvalstoffen andere dan huishoudelijke afvalstoffen;

c) in afwijking van a) en b) wordt met ingang van 1 januari 1998 het bedrag van de milieuheffing vastgesteld op 13,26 EUR per ton, wanneer het gaat om het storten van huishoudelijke afvalstoffen die niet konden worden verbrand in een oven vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, om reden dat deze oven op vrijwillige basis door de exploitant tijdelijk om milieuredenen buiten dienst werd gesteld. Deze afwijking geldt evenwel voor elke oven slechts gedurende een periode van 18 maanden te rekenen vanaf de eerste dag van de maand tijdens dewelke de oven op vrijwillige basis werd gesloten;

11° 2,48 EUR per ton, voor het storten op voormelde stortplaats van :

- afvalstoffen afkomstig van bodemsaneringsoperaties goedgekeurd door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en waarbij overeenkomstig het advies van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest andere saneringswijzen dan uitgraven en storten onredelijk hoge kosten met zich meebrengen of onmogelijk zijn en van residu's afkomstig van vergunde grondreinigingscentra en van vergunde verwerkingsinrichtingen voor rioolkolkenslib;

[...]

13° 49,58 EUR per ton voor het storten op voormelde stortplaats van bedrijfsafvalstoffen;

[...]

38° 6,2 euro/ton voor het storten, in een daartoe vergunde inrichting, en 1,24 euro/ton voor het verbranden, in een daartoe vergunde inrichting, van recyclageresidu's van bedrijven die afvalstoffen afkomstig van selectieve inzamelingen, zoals hieronder vermeld, gebruiken of voorsorteren als grondstof voor de aanmaak van nieuwe producten.

De te storten of te verbranden restfractie moet na voorbehandeling kleiner zijn dan de hierna vermelde percentages welke moeten beschouwd worden ten opzichte van de totale aanvoer van de betreffende afvalstoffen op jaarbasis in de vergunde inrichting :

- 5 gewichtspercent voor papier en kartonafval;
- 15 gewichtspercent voor glasafval;
- 13 gewichtspercent voor lompenafval;
- 25 gewichtspercent voor kunststofafval, geldend voor de bedrijven die kunststofafval gebruiken als grondstof voor de aanmaak van nieuwe producten;
- 5 gewichtspercent voor kunststofafval, geldend voor de bedrijven die kunststofafval voorsorteren;
- 10 gewichtspercent voor elektronisch en elektrisch schrootafval;
- 10 gewichtspercent voor schrootafval;
- 20 gewichtspercent voor houtafval;
- 5 gewichtspercent voor groenafval;
- 5 gewichtspercent voor piepschuimafval;
- 10 gewichtspercent voor groente-, fruit- en tuinafval (GFT);

- 11 gewichtspercent voor groente-, fruit- en tuinafval vermengd met gebruikte luiers;
- 5 gewichtspercent voor bouw- en sloopafval;
- 10 gewichtspercent voor rubberafval, andere dan bandenafval;
- 5 gewichtspercent voor bandenafval;
- 20 gewichtspercent voor plastic verpakkingen, metalen verpakkingen en drankkartons (PMD);
- 25 gewichtspercent voor shredderafval/flotatieafval afkomstig van schrootverwerking;
- 5 gewichtspercent voor voedselafval;
- 25 gewichtspercent voor gebruikte oplosmiddelen.

De vermelde gewichtspercenten gelden voor verbranden en storten samen.

Voor het storten, in een daartoe vergunde inrichting, of verbranden, in een daartoe vergunde inrichting, van afvalstoffen afkomstig van het gebruik van selectief ingezameld papier- of kartonafval of van het voorbehandelen tot grondstof binnen de inrichting vergund voor de aanmaak van nieuw papier of karton geldt een tarief van 1,24 euro/ton.

Voor het storten, in een daartoe vergunde inrichting, of verbranden, in een daartoe vergunde inrichting, van recyclageresidu's van bedrijven die glasafval afkomstig van selectieve inzamelingen, gebruiken of voorsorteren als grondstof voor de aanmaak van nieuw glas geldt een tarief van 0 euro/ton.

Als jaarbasis moeten worden beschouwd de laatste vier gekende kwartalen voorafgaand aan het kwartaal waarin de afvalstoffen worden gestort of verbrand.

[...]

§ 2^{quater}. Het bedrag van de milieuheffing zoals bepaald in artikel 47, § 2, 7°, 8°, a) en b), en 9°, wordt voor de heffingsplichtigen die overeenkomstig artikel 179 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting, vermenigvuldigd met de volgende coëfficiënten :

0,7 voor de heffingen gevestigd in 2003;

0,775 voor de heffingen gevestigd in 2004;

0,85 voor de heffingen gevestigd in 2005;

0,925 voor de heffingen gevestigd in 2006 ».

B.2. Het Hof wordt gevraagd of artikel 47, § 2^{quater}, van het Afvalstoffendecreet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de erin voor de heffingen gevestigd in 2003 vastgestelde coëfficiënt 0,7 enkel van toepassing is op de milieuheffingen voor het storten van afvalstoffen op stortplaatsen vergund voor bedrijfsafvalstoffen, en niet op de milieuheffingen voor het storten van afvalstoffen met een identieke samenstelling op stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, terwijl bedrijfsafvalstoffen intrinsiek meer vervuilend zijn dan huishoudelijke afvalstoffen.

B.3. De in het geding zijnde bepaling voorziet in een tijdelijke vermindering van het bedrag van de milieuheffing bepaald in artikel 47, § 2, 7°, 8° en 9°, van het Afvalstoffendecreet.

Het gaat meer bepaald om het bedrag van de milieuheffing voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats vergund voor bedrijfsafvalstoffen. De vermindering van het bedrag van de heffing geldt bijgevolg niet voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, bedoeld in artikel 47, § 2, 10°, 11° en 13°, van het Afvalstoffendecreet.

De vermindering geldt bovendien enkel voor « de heffingsplichtigen die overeenkomstig artikel 179 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting ».

B.4. In tegenstelling tot wat de OVAM en de Vlaamse Regering beweren, zijn de stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling, voldoende vergelijkbaar met de stortplaatsen vergund voor bedrijfsafvalstoffen.

Vóór de invoering van de in het geding zijnde bepaling, riep het Afvalstoffendecreet immers - behoudens voor wat een aantal bijzondere gevallen betreft (zie artikel 47, § 2, 8°, 9°, 10°, b), en 11°) - geen verschil in behandeling in het leven, wat het bedrag van de milieuheffing betreft, naargelang het storten gebeurt op een stortplaats vergund voor bedrijfsafvalstoffen, dan wel op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen (zie artikel 47, § 2, 7°, 10°, a), en 13°).

De omstandigheid dat de stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen in de meeste gevallen worden uitgebaat door intercommunales, die niet aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen, terwijl de stortplaatsen vergund voor bedrijfsafvalstoffen meestal worden uitgebaat door private ondernemingen, die wel aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen, leidt, wat de vergelijkbaarheid betreft, niet tot een andere conclusie. De OVAM en de Vlaamse Regering erkennen overigens zelf dat, in 2003 - jaar waarin de stortingen hebben plaatsgevonden die aanleiding hebben gegeven tot de betwisting voor de verwijzende rechter -, niet alle stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen werden uitgebaat door intercommunales. Uit de feiten van de zaak die hangende is voor de verwijzende rechter blijkt dat - minstens een deel van - de afvalstoffen die in 2003 werden gestort door de nv « André Celis Containers » zijn terechtgekomen op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, uitgebaat door een private onderneming.

B.5. Uit de artikelen 5.2.4.1.3, § 4, en 5.2.4.1.4, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, in de versie ervan zoals van toepassing in 2003, blijkt dat bepaalde bedrijfsafvalstoffen enkel kunnen worden gestort op stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen. Dit is met name het geval voor bedrijfsafvalstoffen die vanwege hun aard of samenstelling vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen. Artikel 47, § 2, 13°, van het Afvalstoffendecreet, in de versie ervan zoals van toepassing in 2003, voorziet overigens in een afzonderlijke categorie, wat het bedrag van de milieuheffing betreft, voor het storten van bedrijfsafvalstoffen op een stortplaats vergund voor huishoudelijke afvalstoffen.

B.6.1. De in het geding zijnde bepaling werd in het Afvalstoffendecreet ingevoegd bij artikel 45 van het decreet van 27 juni 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2003.

In de parlementaire voorbereiding wordt die bepaling toegelicht als volgt :

« De indiener verantwoordt zijn amendement doordat door de inwerkingtreding dit jaar van de wet tot hervorming van de vennootschapsbelasting de fiscale aftrekbaarheid van de milieuheffingen vanaf het aanslagjaar 2004 niet meer is toegelaten.

Door de niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen (eigenlijke gewestbelastingen) worden vooral de privé-stortplaatsen, vergund voor bedrijfsafvalstoffen, financieel zwaar getroffen. De niet-aftrekbaarheid van de afvalstoffenheffing treft daarenboven vooral de

stortplaatsen, omdat voor hen de heffing meer dan de helft van het totaal bedrag aan stortrechten vertegenwoordigt.

Deze federale maatregel zorgt er voor dat privéstortplaatsen met een bijkomend concurrentieel nadeel opgezadeld worden ten overstaan van de intercommunale afvalverwerkers. Deze intercommunales zijn immers onderworpen aan de rechtspersonenbelasting en de niet-afrekbaarheid van de eigenlijke gewestbelasting in de vennootschapsbelasting heeft voor hen dan ook geen enkel fiscaal of financieel gevolg.

De federale maatregel zorgt in de praktijk bijgevolg voor een verstoring van het huidige evenwicht in de reglementering van de milieuheffingen, die een regionale bevoegdheid is. Men kan aldus ook stellen dat deze federale maatregel van niet-afrekbaarheid een discriminatie in het leven roept tussen enerzijds intercommunale, publieke, afvalverwerkers en anderzijds privé-afvalverwerkers. De opmerkingen van EU-commissaris Bolkestein over de organisatie van de overheidsinitiatieven in de milieusector in Vlaanderen indachtig is dergelijke bijkomende concurrentieverstoring moeilijk te verdedigen. Bovendien behoorde dit niet tot de doelstellingen van de decreetgever toen de nu vigerende regeling werd vastgesteld.

Deze maatregel zal bovendien zorgen voor een verschuiving van afvalverwerking van het Vlaamse Gewest naar onze buurlanden. Hoewel de ophalers van afval volgens de huidige regelgeving een sorteerderheffing dienen te betalen wanneer ze afval buiten het Vlaamse Gewest exporteren, worden deze - gelet op de beperkte controlemogelijkheden - *de facto* weinig of niet geïnd. Daar de sorteerderheffing als oogmerk had de exporteurs van afval *qua* hoegrootheid van afvalheffingen op dezelfde voet te plaatsen als de verwerkers in Vlaanderen, zal de niet-afrekbaarheid van de afvalstoffenheffing, gekoppeld aan een *quasi* niet-inning van de sorteerderheffing, ongetwijfeld leiden tot een ernstige concurrentievervalsing met een gevoelige stijging van de export van Vlaams afval als eindresultaat.

De voorgestelde tijdelijke maatregel is verzoenbaar met het afvalstoffenplan omdat door de voorgestelde wijzigingen de heffingen op storten nog steeds groter zijn dan de heffingen op andere eindverwerkingsmethodes, wat volledig kadert in de ladder van Lansink.

Om bovenvermelde afgeleide effecten van de federale maatregel op Vlaams niveau enigszins te beperken en de concurrentievoorwaarden van de onderscheiden markspelers weer naar elkaar toe te laten groeien, wordt voorliggend ontwerp van wijziging aan het Vlaams Parlement voorgelegd.

Het voorliggend voorstel tot wijziging van Hoofdstuk IX van het decreet van 2 juli 1981 strekt er dus toe voor deze sector een maatregel voor te stellen die op korte termijn en voor een beperkte periode de financieel nadelige gevolgen enigszins tempert. Teneinde de inkomsten voor de Vlaamse overheid zo weinig mogelijk te bezwaren en het concurrentienadeel ten aanzien van de intercommunales enigszins weg te werken, wordt de vermindering van deze heffingen slechts doorgevoerd voor klasse 1-stortplaatsen. Het is de bedoeling aan de bedrijven uit deze sectoren een transitieperiode aan te bieden die hen moet toelaten zich aan de nieuwe situatie aan te passen.

De gekozen coëfficiënt waarmee de bedragen van de verschuldigde heffingen worden verminderd [strekt] ertoe de niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen in de federale vennootschapsbelastingen gedeeltelijk te compenseren voor de heffingen die worden gevestigd in 2003.

De *minister* vult aan dat deze problematiek recent werd besproken in een vergadering van de Verenigde Commissies voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting en voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening [...]. Het amendement voorziet in twee belangrijke beperkingen : de compensatie geldt enkel voor het fiscaal jaar 2003 en enkel voor diegenen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting. Het is niet de bedoeling de afvalstoffenheffing te verminderen voor de intercommunales. Door de compensatieregeling worden de intercommunales en de private ondernemingen op ongeveer gelijkaardige manier behandeld, dit in afwachting tot de heffingen op een ander niveau worden gesteld, of tot de federale overheid beslist de desbetreffende omzendbrieven terug te trekken of aan te passen. Het probleem was dat de betaling van de stortkosten werd opgenomen in de omzetberekening, terwijl de betaling van de heffingen op de balansrekening kwam. Door de omzendbrieven zijn de ondernemingen nu verplicht de heffingen in de resultatenrekening op te nemen, zodat zij onderhevig zijn aan de vennootschapsbelasting. Daardoor bestaat vandaag een onnatuurlijke situatie tussen privé-ondernemingen en intercommunales. Er wordt nu voorgesteld de problemen op te lossen voor 2003. Om de problemen definitief te ondervangen heeft de Vlaamse overheid een permanent contact met de betrokken federale administratie. Als dat niet lukt zullen de heffingen op een andere manier moeten worden opgevat » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1690/7, pp. 14-16).

B.6.2. Bij artikel 2 van het decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2003 werd de in het geding zijnde bepaling vervangen en gewijzigd in die zin dat de desbetreffende maatregel niet enkel geldt voor de heffingen gevestigd in 2003, maar ook, zij het degressief, voor de heffingen gevestigd in 2004, 2005 en 2006. Volgens artikel 4 van dat decreet, treden de bepalingen ervan in werking op 1 januari 2003.

De parlementaire voorbereiding vermeldt :

« Het decreet van 27 juni 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2003 heeft inzake afvalstoffenheffing in een tijdelijke compensatie voorzien voor privé-stortplaatsen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting. Door de niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen in de vennootschapsbelasting worden vooral die stortplaatsen financieel getroffen. De compensatie moet de betrokken bedrijven toelaten zich tijdens een transitieperiode aan hun nieuwe situatie in de vennootschapsbelasting aan te passen.

Deze compensatie gold voor heffingen gevestigd in 2003.

In hetzelfde decreet werd een analoge compensatiemaatregel ingevoerd voor de textielsector en de wasserijen inzake de afvalwaterheffing. Deze compensatiemaatregel werd echter gespreid over vier jaar.

Om de analogie tussen beide compensatiemaatregelen te behouden is het dan ook aangewezen om de compensatie inzake afvalstoffenheffing op dezelfde wijze te moduleren als die waarvan de textiel- en wasserijsector kan genieten.

Doordat het decreet van 27 juni 2003 in werking is getreden op 1 juli 2003 en de compensatie pas begint te spelen voor heffingen gevestigd in het jaar 2003, kan een interpretatieprobleem ontstaan. Om alle onduidelijkheid hierover weg te nemen wordt nu gestipuleerd dat de transitieperiode ingaat vanaf 1 januari 2003 » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2003-2004, nr. 1947/3, p. 4).

B.7.1. Uit de aangehaalde parlementaire voorbereiding blijkt dat de in het geding zijnde bepaling werd ingevoerd als compensatie voor de in artikel 8 van de wet van 24 december 2002 « tot wijziging van de vennootschapsregeling inzake inkomstenbelastingen en tot instelling van een systeem van voorafgaande beslissingen in fiscale zaken » vervatte maatregel.

Bij het voormelde artikel 8 werd artikel 198 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 gewijzigd in die zin dat - vanaf het aanslagjaar 2004 - « de gewestelijke belastingen, heffingen en retributies andere dan deze bedoeld in artikel 3 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, alsmede de verhogingen, vermeerderingen, kosten en nalatigheidsinteressen met betrekking tot deze niet-aftrekbare belastingen, heffingen en retributies » niet langer als beroepskosten kunnen worden afgetrokken in de vennootschapsbelasting.

De in het geding zijnde milieuheffingen zijn gewestelijke belastingen in de zin van die bepaling.

B.7.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt ook dat de decreetgever van oordeel is geweest dat de bij de wet van 24 december 2002 ingevoerde maatregel van niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen tijdelijk diende te worden gecompenseerd, omdat die federale maatregel de « privé stortplaatsen met een bijkomend concurrentieel nadeel [opzadelt] ten overstaan van de intercommunale afvalverwerkers » en « een discriminatie in het leven roept tussen enerzijds intercommunale,

publieke, afvalverwerkers en anderzijds privé-afvalverwerkers » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1690/7, p. 15).

B.8. Ten aanzien van de voormelde doelstelling is het pertinent dat de in het geding zijnde maatregel enkel geldt voor « de heffingsplichtigen die overeenkomstig artikel 179 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting ». Enkel die heffingsplichtigen worden immers geraakt door de bij de wet van 24 december 2002 ingevoerde maatregel. Vermits de intercommunales, overeenkomstig artikel 180 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, niet aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen, is het, ten aanzien van de door de decreetgever nagestreefde doelstelling, redelijk verantwoord dat de in het geding zijnde maatregel niet voor hen geldt.

B.9.1. Zoals in herinnering is gebracht in B.4, werden in 2003 niet alle stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen uitgebaat door intercommunales.

De private uitbaters van stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen bevinden zich, ten aanzien van de in het geding zijnde maatregel en de doelstelling die ermee wordt nagestreefd, niet in een rechtstoestand die verschilt van die van de private uitbaters van stortplaatsen vergund voor bedrijfsafvalstoffen. De private uitbaters van stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen worden immers evenzeer geraakt door de federale maatregel van niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen in de vennootschapsbelasting.

B.9.2. Gelet op de in B.7.2 vermelde doelstelling om het ten gevolge van de wet van 24 december 2002 voor de private afvalverwerkers ontstane concurrentiële nadeel ten aanzien van de intercommunale afvalverwerkers te milderen, is het niet pertinent om de in het geding zijnde maatregel enkel toe te passen op het storten van afvalstoffen op stortplaatsen vergund voor bedrijfsafvalstoffen, en niet op het storten van afvalstoffen op private stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen.

De doelstelling om « de inkomsten voor de Vlaamse overheid zo weinig mogelijk te bezwaren » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1690/7, p. 15), kan het voormelde verschil in behandeling niet verantwoorden. Dit geldt des te meer nu de stortplaatsen vergund

voor huishoudelijke afvalstoffen slechts uitzonderlijk worden uitgebaat door private ondernemingen.

B.10. Niet alleen de private uitbaters van stortplaatsen, maar ook de private recyclagebedrijven die de afvalstoffen die zij niet kunnen verwerken, storten op een vergunde stortplaats, worden geraakt door de federale maatregel van niet-afrekbaarheid van de milieueffingen in de vennootschapsbelasting. Niettemin kunnen zij slechts, in geval van overschrijding van het in artikel 47, § 2, 38°, van het Afvalstoffendecreet bedoelde gewichtspercent, de maatregel vervat in de in het geding zijnde bepaling genieten, wanneer zij de afvalstoffen die zij niet kunnen verwerken, storten op een stortplaats vergund voor bedrijfsafvalstoffen, wat, zoals in herinnering is gebracht in B.5, niet in alle gevallen mogelijk is, en met name niet wanneer het gaat om bedrijfsafvalstoffen die vanwege hun aard en samenstelling vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen. Ten aanzien van de door de decreetgever nagestreefde doelstelling is het niet redelijk verantwoord dat de recyclagebedrijven de in het geding zijnde maatregel niet kunnen genieten wanneer zij de afvalstoffen die zij niet kunnen verwerken, verplicht dienen te storten, overeenkomstig de geldende milieureglementering, op stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen.

Overigens is het niet consequent dat voor stortingen van recyclageresidu's die onder het in artikel 47, § 2, 38°, van het Afvalstoffendecreet bedoelde gewichtspercent blijven, een eenvormig tarief wordt gehanteerd, dat onafhankelijk is van de vraag of de desbetreffende stortplaats vergund is voor bedrijfsafvalstoffen dan wel voor huishoudelijke afvalstoffen, terwijl voor stortingen van recyclageresidu's die het voormelde gewichtspercent overschrijden, de tarieven verschillen naar gelang van de aard van de vergunning van de desbetreffende stortplaats.

B.11.1. In zoverre de in het geding zijnde bepaling niet erin voorziet dat de voor de heffingen gevestigd in 2003 toepasselijke coëfficiënt 0,7 geldt voor de heffingen die de heffingsplichtigen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting dienen te betalen voor het storten van bedrijfsafvalstoffen op stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, is ze niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.11.2. Nu die leemte zich bevindt in de aan het Hof voorgelegde tekst, komt het de verwijzende rechter toe een einde te maken aan de door het Hof vastgestelde ongrondwettigheid, vermits die vaststelling is uitgedrukt in voldoende precieze en volledige bewoordingen om toe te laten dat de in het geding zijnde bepaling wordt toegepast met inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.12. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 47, § 2^{quater}, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, in de versie ervan zoals vervangen bij het decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2003, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre niet erin is voorzien dat de voor de heffingen gevestigd in 2003 toepasselijke coëfficiënt 0,7 geldt voor de heffingen die de heffingsplichtigen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting, dienen te betalen voor het storten van bedrijfsafvalstoffen op stortplaatsen vergund voor huishoudelijke afvalstoffen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 16 februari 2012.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

M. Bossuyt